

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **I. K.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupena JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem
sídlem Václavské náměstí 2074/37, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2018 č.j. CPR-5072-2/ČJ-2018-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 1. 2018 č.j. KRPA-331774-23/ČJ-2017-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o

pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanoven od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Ve smyslu ust. § 120a zákona č. 326/1999 Sb. bylo také konstatováno, že na cizinku se nevztahuje důvod znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Dle ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. pak byla rovněž stanovena doba k vycestování z území České republiky a to do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že už v odvolání nesouhlasila s uložením správního vyhoštění v délce 1 roku, takovou sankci považuje za protizákonnou z důvodu její nepřiměřené přísnosti. Dle názoru žalobkyně správní orgány dostatečně nepřihlédly k okolnostem, za nichž došlo k porušení zákona účastnicí řízení, tj. že včas pověřila plnou mocí v souladu se zákonem Tomáše Měchuru, který pro ni slíbené zařízení prodloužení pobytu neprovedl. Žalobkyně zmocněnci důvěřovala a byla v dobré víře, že prodloužení pobytu jí zařídí v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Žalobkyně se za své nezaviněné pochybení omluvila a porušení zákona lituje. Je pak přesvědčena o tom, že míra nebezpečí z takového porušení zákona a za uvedených okolností je nepatrná. Žalobkyně pochází z Ukrajiny, kde podmínky udělení víza k pobytu v České republice byly podstatně zmírněny. Dle jejího názoru věc lze vyřešit v souladu se zákonem o pobytu cizinců i bez uložení správního vyhoštění, to pak je nepřiměřeně přísnou sankcí.
3. Žalobkyně se snažila legalizovat pobyt na území České republiky tak, že požádala několikrát o udělení víza pro strpění. Správnímu orgánu pak byla známa skutečnost, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí, kterým jí byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Správní orgán rovněž zcela pominul skutečnost, že žalobkyně má podanou žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Žalobkyně tudíž měla za to, že důvody pro vízum strpění zde existují.
4. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s názorem správního orgánu, že uložením správního vyhoštění nebylo zasaženo do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně má v České republice spousta přátel, zvykla si zde, poctivě zde pracovala, naučila se český jazyk, Českou republiku považuje za svou vlast, tedy se zde integrovala. K porušení zákona došlo nezaviněným jednáním žalobkyně, a pokud měla povolení k pobytu na území České republiky, řádně pracovala, chovala se slušně, žádného provinění vůči zákonům České republiky se nedopustila, osobou nebezpečnou pro stát není. Je pravdou, že má na Ukrajině tetu, nicméně bydlet u ní nemůže. Na základě kterých konkrétních skutečností a jak správní orgány zkoumaly přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a proč dospěly k názoru, že nebylo shledáno pochybení, se podle žalobkyně v odůvodněních rozhodnutí neuvádí.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navrhl žalobu zamítnout.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně ve stanovené lhůtě nevyslovila s takovým projednáním věci nesouhlas.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 3. 1. 2018 č.j. KRPA-331774-23/ČJ-2017-000022, odvolání žalobkyně ze dne 17. 1. 2018, žalobou napadené rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 5. 2018 č.j. CPR-5072-2/ČJ-2018-930310-V230.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně se dne 13. 9. 2017 dostavila na pracoviště Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Praha 4, Kaplanova 2055/4, kde předložila cestovní pas Ukrajiny č. FA242350 s platností od 23. 4. 2015 do 23. 4. 2025, vydaný na jméno I. K., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, nicméně bez platného víza. Kontrolou cestovního dokladu pak bylo zjištěno, že žalobkyně nemá vylepeno žádné vízum, které by ji opravňovalo k pobytu na území České republiky. Poslední platné české výjezdní vízum mělo platnost od 19. 6. 2017 do 15. 7. 2017. Lustrací v dostupných evidencích nebylo nalezeno žádné oprávnění k pobývání žalobkyně na území České republiky. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 13. 7. 2017 podala žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Dne 11. 8. 2017 nebylo toto dlouhodobé vízum uděleno. V rámci správního řízení byl sepsán se žalobkyní protokol o výsledku účastníka správního řízení, v němž mimo jiné uvedla, že neodcestovala po vydání výjezdního příkazu platného do 15. 7. 2017, protože si podala žádost o vízum za účelem strpění a myslela si, že tady může dál pobývat. Ví o tom, že její žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání byla zamítnuta, nicméně právník podal žalobu, o které nebylo rozhodnuto. Je svobodná, bezdětná, do České republiky naposledy přijela v lednu 2017 a od té doby je nepřetržitě v České republice, kam přijela pracovat. Je zde již od roku 2006. Nikde na území Evropské unie nežádala o udělení mezinárodní ochrany. Pracovala jako uklízečka, nyní nepracuje, žije z úspor. Je zdravá, s ničím se neléčí. Je si vědoma toho, že pro pobyt na území České republiky potřebuje platné vízum a cestovní doklad. Chtěla by zůstat v České republice, na Ukrajině nemá kde bydlet. Nemá žádné vazby k České republice, osobní, ekonomické, kulturní, společenské. Žádný majetek zde nevlastní. Nemá rovněž žádné závazky ani pohledávky, žádnou trestnou činnost na

území České republiky nepáchala. Jako překážku, která by jí znemožňovala vycestovat, uvedla, že v České republice je dlouho, zvykla si tady, má tady přátele a na Ukrajinu se nemá kam vrátit. Na Ukrajině má jenom tetu, rodiče zemřeli a sourozence nemá. Je si vědoma svého protiprávního jednání. Právní zástupce do protokolu doplnil mimo jiné to, že problémy s pobytem si žalobkyně nezavinila, spoléhala na zmocněnce, kterému dala plnou moc v řízení o prodloužení pobytu.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
12. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
14. Co se týče námitky žalobkyně ohledně přílišné tvrdosti (nepřiměřeně přísné sankce) napadeného rozhodnutí, soud upozorňuje, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, odst. [45]. V daném případě ani žalobkyně nezpochybňuje, že se jí vytýkaného protiprávního jednání dopustila, pročez je dle závěru soudu zřejmé, že podmínky pro uložení správního vyhoštění byly naplněny.
15. Pokud jde o otázku přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním*

postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“ Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27).

16. Městský soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky (srov. § 119 odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců). Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje v dolní polovině (přesně ve výši jedné třetiny) zákonem stanovené maximální doby. Na tom pak nic nemění ani žalobkyní poukazovaná skutečnost, že včas pověřila plnou mocí v souladu se zákonem Tomáše Měchuru, který pro ni slíbené zařízení prodloužení pobytu neprovedl.
17. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění.
18. Co se týče námitek ohledně nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života, soud uzavřel, že v napadeném rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně (obě rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, srov. ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004 č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007 č. j. 4 As 48/2007 - 80 či rozsudek ze dne 13. 3. 2014 č. j. 9 Afs 74/2013 - 46) jsou uvedeny dostatečné a přesvědčivé důvody, proč správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění neznamená zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán prvního stupně k tomu mimo jiné na s. 4 – 5 svého rozhodnutí uvedl: *„Rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života a života blízkých, ale dopad není vzhledem k protiprávnímu jednání účastníka řízení, nepřiměřený. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení jste uvedla, že na území České republiky nesdílíte společnou domácnost s občanem Evropské unie, ani s občanem České republiky. Máte zde pouze nespecifikované přátele. Na Ukrajině máte dle Vás tetu, rodiče zemřeli, sourozence nemáte. V České republice se nenachází žádná osoba, vůči níž máte vyživovací povinnost nebo ji máte v péči, stejně tak zde nežije osoba, kvůli které by ukončení Vašeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Správní orgán připomíná, že nemáte platné oprávnění k pobytu a tudíž zde v ČR nemůžete ani*

legálně pracovat. Dále správní orgán konstatuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Dle Vašich slov na Ukrajině nikoho nemáte, pouze tetu a dle Vás nemáte, kde být. Správní orgán ale uvádí, že vy sama jste uvedla, že naposledy do České republiky jste z Ukrajiny přicestovala v lednu roku 2017. Je tedy zřejmé, že na Ukrajině máte, kde pobývat, máte tam tetu, zázemí a kontakty jste také neztratila, jinak byste tam necestovala. Při celkovém pohledu na Vaše chování, tedy neoprávněný pobyt na území, nevystěstování z území České republiky v době výjezdního příkazu po pravomocné rozhodnutí o povinnosti opustit území, představuje toto Vaše jednání skutečné a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti, byť jste se i sama dostavila na zdejší oddělení, ovšem až cca skoro dva měsíce po skončení Vašeho výjezdního příkazu. V daném případě proto veřejný zájem na Vašem vyhoštění převážil nad ochranou Vašeho rodinného a soukromého života.“ Na straně s. 5 se pak především zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců se závěrem, že po zhodnocení zjištěných skutečností je toho názoru, že předmětné rozhodnutí je k povaze jednání žalobkyně zcela přiměřené a v souladu se zákonem. Žalovaný pak závěry správního orgánu prvního stupně s podrobnou argumentací potvrdil (viz s. 3 – 5 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného). Soud se s tímto hodnocením provedeným ze strany správních orgánů plně ztotožňuje. Podle závěru soudu žalovaný i správní orgán prvního stupně dostály požadavkům na řádné odůvodnění svých rozhodnutí, přičemž z těchto rozhodnutí je zcela zřejmé, jakými úvahami byli vedeni a proč argumentaci žalobkyně shledali nedůvodnou. Námitka nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně proto nemůže obstát. Jelikož soud souhlasí s hodnocením provedeným ze strany správních orgánů, uzavřel, že správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně.

19. Ohledně argumentace žalobkyně, že požádala několikrát o udělení víza pro strpění, soud uvádí, že řízení o správním vyhoštění a řízení o vydání žádosti o vízum za účelem strpění pobytu na území jsou dvě samostatná a na sobě nezávislá řízení, přičemž navíc podáním žádosti o vízum strpění pobytu na území žalobkyni nevzniklo oprávnění k pobytu na území České republiky.
20. Pokud jde o námitku, že žalobkyně pověřila plnou mocí v souladu se zákonem Tomáše Měchuru, který pro ni slíbené zařízení prodloužení pobytu neprovedl, a sama žalobkyně zmocněnci důvěřovala a byla v dobré víře, že jí prodloužení pobytu zařídí v souladu se zákonem o pobytu cizinců, soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. V českém právním řádu platí obecná právní zásada *ignorantia legis non excusat* (neznalost zákona neomlouvá), přičemž je především věcí žalobkyně, aby si řádně plnila své povinnosti. Pokud pochybil zástupce žalobkyně, taková skutečnost jistě může mít svoji relevanci v případném uplatňování nároku žalobkyně na náhradu škody, nemůže mít však vliv na posouzení otázky důvodnosti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 23. 4. 2015 č.j. 3 Azs 28/2015-24, kde je k námitce o tom, že stěžovatel pobýval na území České republiky v domnění, že je oprávněn k pobytu (přestože k němu oprávněn nebyl), mimo jiné

uvedeno: „Ostatně ani omyl stěžovatele v tomto případě by nebyl relevantní pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců takový omyl nezohledňuje a obecně se uplatní zásada, že neznalost práva neomlouvá (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 3 Azs 168/2014 – 26).“ Podobně lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016 č.j. 6 Azs 72/2016-31: „V daném případě byly jednáním stěžovatele naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. O splnění těchto podmínek přitom není sporu a ani stěžovatel v kasační stížnosti tímto směrem nic nenamítá. Není přitom podstatné, zda stěžovatel skutečně nevěděl, že jeho pobyt nebyl v rozhodném období oprávněný. Pro naplnění skutkové podstaty citovaného ustanovení je rozhodující, že se v období od 1. 8. 2014 do 18. 6. 2015 zdržoval na území České republiky ilegálně. Jak uvedl správně již žalovaný v napadeném rozhodnutí, neznalost zákona stěžovatele neomlouvá. Jako cizinec, který je povinen respektovat zákon o pobytu cizinců, musí svá práva a povinnosti na tomto úseku náležitě střežit, což zjevně nečinil....“ Zdejší soud se s touto judikaturou ztotožňuje, přičemž dospěl k závěru, že tato je plně použitelná i pro posuzovanou věc. V daném případě je nesporné, že žalobkyně porušila svoje povinnosti dané jí zákonem o pobytu cizinců. Otázka, zda toto porušení je vědomé (a zda je zaviněno jejím zástupcem), je pak pro danou věc bez významu. Tato námitka proto není důvodná.

21. Dle názoru soudu žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, přičemž podrobně uvedli své právní úvahy učiněné na základě tohoto zjištěného skutkového stavu. Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy, nikterak nepochybily ani během provádění správního řízení ani při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§3 správního řádu), přičemž bylo i řádně odůvodněno (§ 68 odst. 3 správního řádu).
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. července 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně